

TWEELINGEN

THUIS

Ruim veertig jaar geleden kochten mijn ouders een huis op een heuvel in Baarn. Er was een houtkachel en genoeg ruimte om hun tweeling op te laten groeien. Ze hadden een échte tweeling, mijn broer en zus. Toen de dozen uitgepakt waren en de piano op zijn plek stond, kwam ik erbij. Op 3 juni 1983. In mijn eentje, maar ook Tweeling.

Het huis groeide dapper mee met het uitdijende gezin. Mijn vader is een begenadigd klusser met een voorliefde voor slimme constructies en echt hout. Onder het huis werd een kelder gegraven en in de tuin kwam een grote garage. Toen mijn jongste zusje er uiteindelijk ook nog bij kwam, werd er een extra slaapkamer aan de achtergevel geplakt en een erkertje aan de voorgevel. Zo was het af.

Tot mijn vader besloot voor zijn opgroeiende kinderen een zwembad in de kelder te maken. Bijna alles deed hij zelf, hij vroeg alleen hulp aan de vrijwillige brandweer om het bad vol te pompen met water.

‘Weet u het zeker, meneer De Boer? Bluswater is niet schoon!’

‘We kunnen wel wat hebben, we hebben een zwembadpomp!’

‘Als u het zegt.’

Ze kwamen, sloten hun slang aan op het brandweerpaaltje op straat en uit de slang

splot gore bruine blubber. Mijn vader schrok zich rot, maar was te beleefd om de frisse jongeman die ‘zijn voetbaltraining had afgezegd om dit klusje even goed voor jullie te klaren’ de deur te wijzen. Het bad werd tot de rand gevuld.

‘Succes met de schoonpomperij!’

’s Avonds stond mijn vader met vier teleurgestelde kinderen naar de meurende poel te kijken. ‘Heb geduld!’ sprak-ie. En inderdaad, dag na dag zagen we het water helderder worden.

Na een maand mochten we erin. Het huis had zijn definitieve vorm gekregen. Het maatpak van de familie De Boer was af.

In de tuin speelde ik graag met mijn nichtje Flora. Ze was enig kind en maar een paar maanden ouder, dus deden we alsof wij ook een tweeling waren. Samen fantaseerden we dat we prinsessen waren,

rovers of kikkers. We krasten onze beentjes open aan de bramenstruik en bleven met onze zomerjurkjes hangen aan de grote walnotenboom, die we als glijbaan gebruikten.

Mijn vader timmerde een boomhut, waarin we veilig waren als hij de boze reus speelde. Binnen kookte mijn moeder met engelengeduld recepten uit het kookboek van Paul Bocuse in pannen met een eeuwig leven.

Alle kinderen zijn inmiddels uit huis, maar mijn ouders wonen er nog steeds. Soms, als ik door de voordeur kom en de geur van oude boeken en tuinaarde meteen in mijn kleren trekt, voel ik een gigantisch gewicht aan tranen in mijn buik. Meteen wil ik in foetushouding gaan liggen, huilen, en dat mijn moeder me troost.

Ik vind het moeilijk dat ze ouder worden. Ik wil niet dat deze plek ooit verdwijnt. De

tijd die in dit huis gevangen zit, tikt trager dan in mijn wereld. Ik ben jaloers op hun levens zonder social media, telefoonverslaving en Netflixabonnement. Alles lijkt hier meer waarde te hebben. Er is meer aandacht.

Wanneer ik ze zie op hun vaste plekje, mijn moeder typend aan de lange tafel, mijn vader lezend in de grote stoel, stel ik me voor dat ze ooit opgaan in dit huis. Net als die piraten, die in *Pirates of the Caribbean* met algen en schelpen bedekt onderdeel van hun schip geworden zijn. En soms nog heel even hun ogen openen om advies te geven, om vervolgens te berusten in hun schip-zijn. Zo zijn mijn ouders dit huis en moeten ze altijd blijven bestaan in deze ruimte. En als ik langsloop en iets wil vragen, zeggen ze nog één keer: ‘Bedenk een list!’ of ‘Heb geduld!’

BETONDAG

Mijn vader had een prijs gewonnen voor de mooiste stand op Betondag. Dat is een beurs, altijd eind november, waarop alle betonbouwers van Nederland met standjes in een hal vertellen over hun specialiteiten. Nou had mijn vader de traditie dat hij in zijn stalletje dan de Beaujolais Primeur schonk, die elk jaar op de derde donderdag

van november verscheen. Het was krap tijd, maar hij bewoog hemel en aarde om de flessen op tijd binnen te hebben. Hierdoor had hij natuurlijk een van de best bezochte stalletjes. Elke betonbouwer van Nederland vond wel een excuus om te blijven praten over vijzels, legeringen of betonpoeren. En de beaujolais viel bij de grote betonbazen zelfs zo lekker, dat mijn vader op een dag de prijs voor beste stand kreeg.

Hij kwam thuis, riep de kinderen bij elkaar en toonde ons vol trots het goudkleurige schijfje. Nadat hij hem had laten zien, verdween de medaille in het duizendingendumpbakje naast de voordeur.

Ik bleef achter bij het eremetaal en kon mijn ogen en vingertjes er niet van afhouden. Wat zou zo'n medaille mij mooi staan! Wat zou ik 'm goed en nonchalant kunnen dragen... Ik zou doen alsof het me niks interesseerde, dat ik 'm vergeten was

af te doen, en pas als iemand ernaar vroeg zou ik zeggen dat ik ‘even vergeten was dat ik gewonnen had met de wedstrijd wie de beste van de beste was’. Ik kon nog niet lezen dat er met koeienletters **BETONDAG** op de medaille stond, dus ik zal een jaar of vijf geweest zijn.

De volgende dag smokkelde ik de medaille mee naar school. Zodra mijn moeder vertrokken was, haalde ik hem uit m’n jaszak, deed ik ’m om en ging ik alle kinderen af.

‘Hoi Mindy! Ja, ik loop een beetje raar, want er hangt iets om m’n nek, wil je het zien?’

‘Hé Philip, heb je last van de glinstering in je ogen? Dat komt van deze medaille die ik om heb. Ik kan ’m wel even verhangen, maar hij is heel zwaar.’

In de kring vertelde ik vol trots dat ik hem de dag ervoor gewonnen had met

paardendressuur. De juf vroeg of er veel paardrijwedstrijden waren op Betondag, maar dat hoorde gelukkig niemand.

BLINDEDARMPANIEK

Ze zeggen dat Tweelingen fantasierijk zijn, inventief met een rijke verbeelding. Voor mijn ouders was ik gewoon een kind dat je altijd met een korreltje zout moest nemen. Zo had ik rond m'n tiende geen zin meer in school, dus bleef ik 'ziek' in bed. Na twee dagen dwong mijn moeder me om óf naar school te gaan óf naar de dokter.